

Til § 3.

Denne Regel foreslaas udvidet til at omfatte alle Dødsfald af Tuberkulose og ikke blot „Tuberkulose af en af de i § 2 nævnte Former“. Et statistisk Materiale omfattende alle Dødsfald af Tuberkulose er i høj Grad ønskeligt, og desuden vil der ved den foreslaaede Udvidelse opnaas større Sikkerhed for, at intet Tilfælde af Tuberkulose i Lunge eller Strubehoved undgaar Anmeldelse. Denne sidste Art af Tuberkulose er derhos ikke den eneste smitsomme Form, og da den er langt den hyppigste — i Bilag I. til Tuberkulosekommissionens Betænkning, Side 18, opgives, at ca. 71 pCt. af Tuberkulose-tilfældene skyldes denne — vil Udvidelsen næppe paalægge særlig store nye Byrder. Endelig maa erindres, at det næppe altid vil være muligt for Ligsynsmænd at sondre mellem de forskellige Former for Tuberkulose.

Efter den gældende Lov skal Anmeldelse ske af den Læge, der paa Dødsfaldets Tid har haft Vedkommende under Behandling; og kun, hvis ingen Saadan findes, af den Læge eller de Ligsynsmænd, der foretage Ligsynet. Denne Formulering har medført, at der i overmaade mange Tilfælde overhovedet ikke sker Anmeldelse, idet paa den ene Side næsten alle de Afdøde kunne siges at have været under Lægebehandling, — hvorved den Liget synende Myndighed fritages for Anmeldelsespligten, — medens der paa den anden Side ikke er nogen Sikkerhed for, at den Læge, der har haft Vedkommende under Behandling, faar Dødsfaldet at vide, før der er forløbet saa lang Tid, at han gaar ud fra, at Anmeldelse er sket. Det foreslaas derfor at paalægge den Liget synende Myndighed altid at anmelde Dødsfaldet, hvilket er lettet derved, at det ved Justitsministeriets Cirkulære af 29. December 1905 er tilladt at udføre Anmeldelsen blot ved at udfylde og fremsende en Genpart af Dødsattesten paa de sædvanlige, gratis udliveredede Blanketter.

Det foreslaas derhos, at Anmeldelserne skulle sendes Stads- eller Distriktslægen i Stedet for som nu Sundheds- eller Epidemikommisionen, idet det er ønskeligt, dels at Embedslægen snarest kan faa Kundskab om Dødsfaldet for at sætte sig i Bevægelse til Foretagelse af fornødne Foranstaltninger, og dels at alle Indsendelser saa vidt muligt sker til samme Person (§ 2: Stads- eller Distriktslæge). Denne Læge maa da underrette vedkommende Kommission om Dødsfaldet, idet det

er Kommissionen, som skal tage Bestemmelse om de i de følgende Paragraffer omhandlede Foranstaltninger.

Til § 4 (Lovens §§ 4 og 5).

Disse Bestemmelser have megen Betydning og benyttes meget, saaledes som det vil ses af den som Bilag trykte Oversigt over visse af Statskassens Udgifter ved denne Lov. Det Offentliges samtlige Udgifter hertil synes herefter at kunne sættes til over 60,000 Kr. om Aaret; det maa dog erindres, at denne Udgift ikke først har faaet Hjemmel ved denne Lov, men tidligere udtrykkelig var omtalt og hjemlet ved § 23 i den oftnævnte Lov af 31. Marts 1900, hvis Regler her blot ere nærmere udformede.

Det foreslaas at samle de tidligere i §§ 4 og 5 delte Regler under eet og derved at foretage følgende Ændringer:

Ordene „renses eller desinficeres“ ændres til „renses og desinficeres“, da Renselse er et Led af Desinfektion. Der foreslaas indsat en Henvisning til det i Henhold til § 10 i Løven af 31. Marts 1900 udfærdigede Regulativ for Desinfektion.

Det foreslaas udtrykkelig at udtale, at den Renselse og Desinfektion, som Sygehuse og lignende Institutioner, f. Eks. de statsanerkendte Tuberkuloseanstalter, foretage af deres egne Værelser m. v., ikke kan betales efter disse Regler, idet saadanne Foranstaltninger maa betragtes som Driftsudgifter, som de paagældende Sygehuse selv maa betale. Da det kan være tvivlsomt, hvad der skal forstaas ved „varigt“ Opholdssted, foreslaas det fremhævede Ord udeladt, under Hensyn til, at en stærkt angrebet Patient kan inficere et Rum paa et Par Dage. Ligeledes foreslaas det at slette Begrænsningen til Tuberkulose i Lunge eller Strubehoved, idet, som til § 3 anført, ogsaa andre Former kunne være smittefarlige, saasom Ben- og Kirteltuberkulose med Udflod eller tuberkuløs Tarmbetændelse. Under Hensyn til disse Udvidelser maa man derimod finde det rettest at bevare Bestemmelsens fakultative Karakter: „kan paabyde“ og ikke forme den som et absolut Paabud.

Ved den foreslaaede Sæmmensmeltning af Lovens §§ 4 og 5 vil navnlig den i § 4, 2det Stykke, optagne Regel om Desinfektion af afdøde Tuberkulosens Gang- og Sengklæder blive udvidet til at gælde for alle Gang- og Sengklæder, som have været benyttede af en Person, der lider af smittefarlig Tuberkulose, uanset om denne endnu lever eller er afgaaet ved Døden.